
B O N S A I - I N T E R K O M s p e c i á l 1 / 1 9 8 9

4. 11. uskuteční Hi-Fi klub Mimoň besedu s Ondřejem Neffem a Kájou Saudkem.

Pro náš SFK z toho plyne:

- 1) Možnost zúčastnit se pouze jako diváci oficiálního pořadu.
- 2) Možnost diskutovat s hosty v užším kruhu po oficiálním pořadu (= připravit si dotazy!).
- 3) Možnost při prodejní akci odprodat své přebytky SF materiálů.

14. 10. a 28. 10., tedy během videoprojekcí, je možno přinést své přebytky SF knih a prodejných fandských tiskovin. Každý si pořídte seznam přinesených titulů, ať se ví, kolik komu z utrženého připadne. Organizují J. K. a Miloš Tita.

NOVINKA – Titovi koupili barevný televizor, ke kterému jde připojit VHS přehrávač, takže se na videoprojekcích s tradičním „monitorem“ setkáme již jen výjimečně v nouzových případech.

+ + + + +

R E C E N Z E J . K .

Ono ani tak nepůjde o recenze, jako o stručný soupis toho, co se mi líbilo nebo nelíbilo na těch několika málo knihách, které mi čas dovolil v posledním období přečíst.

Nejprve k nejčerstvějšímu zážitku:

„SMRT V HORKÉM VĚTRU“ – DOUGLAS WARNER

Hned první odstavec jsem si přečetl dvakrát, pro požitek, tak dobře byl napsán. A po přečtení poslední stránky mám chuť totéž provést s celou knihou. Skutečně perfektní! Před pěti lety mi Warnera věnoval Standa Hauk a od té doby kniha nečinně ležela v regálu mezi ostatními a čekala na své „objevení“. Objevte ji i vy, stojí za to! Nechci nic prozrazovat z děje, takže k propagaci již jen toto: Komu se líbila „Dvojice“ od Johna Langa, tomu se bude líbit i tato kniha.

„NEJLEPŠÍ STOLETÍ“ – KAREL BLAŽEK

Ačkoliv jsem knihu již dvakrát znechuceně odložil, přinutil jsem se soc. závazkem dorazit ji tentokrát až do konce. Zbytečně vynaložená námaha! Jinými čtenáři sepsané recenze mne připravily na přílišnou nepravděpodobnost děje, ale že půjde o takovou nudu, to jsem netušil. Vždyť se v románu skoro nic neděje (což by se ještě dalo akceptovat, kdyby alespoň obsahovala nějaké solidní myšlenky)! Hrdinové našli „tunel“ – ve sci-fi dnes již nijak překvapivý moment Karel Blažek obalil slaboduchým blábolem, který nemohl dát nikomu nic. Nabízí se mi srovnání s povídkou „Tunel“ od Michaila Puchova. Kam se Blažek hrabe! Minulý týden jsem se dozvěděl, že K. B. připravuje vydání dalších dvou svých děl – Bůh nás ochraňuj!

„AGENT KOSMICKÉ FLOTILY“ – KIR BULYČEV

Rekl bych, že se jedná o nadprůměrné dílo, ale... Bulyčov umí (rozhodně se nemusí snažit vypadat chytře, on chytrý prostě je), ale bohužel nedokáže ohlídat všechno – skřípe to. Nejnápadnější je nefunkční zařazení zdegenerovaných obyvatel cizí planety. I sám Bulyčov určitě cítil, že je málo, aby jen „nechápatě přihlíželi“ průjezdu pásových vozidel“, a tak je nechal postřelit při zkoušce samopalů a vzápětí ošetřit kosmonautkou, čímž mnoho nezachránil. Dále: vyjmenovaný sortiment ukořistěných bájných zbraní na mne neudělal patřičný dojem, tady Bulyčevova fantazie zaspala. Podezřelé je mi pozdní použití neprůstředných skafandrů, které (nerad bych se pletl) byly od začátku k dispozici ve volně přístupném skladu rakety. Další postřehy bych si musel zpětně ověřovat, což je při spěchu při vytváření B-I speciálu nemožné, ale nedomyšlených pasáží bylo určitě víc, než jsem teď uvedl. Škoda jich – kazí jinak příznivý dojem z tohoto díla.

„SMRTONOSNÝ MRAK“ – MICHAIL KRAUSNICK

Jsem ve třech čtvrtinách románu a říkám si: Vydržel jsi už tolik, snad to před cílem nevzdáš? Otřesný výtvar! Lékaři spolu hovoří jako úplní blbečci (asi to odpovídá autorem maximálně dosažitelné úrovni), ostatní pasáže nejsou o nic lepší. Román dočtu (nerad nechávám za sebou podobná torza), i když naděje na zlepšení je nulová. Snad jen, abych zjistil, jakou čepici celému výtvaru závěrem nasadí.

„KANDIDÁT SMRTI“ – ZINOVIJ JURJEV

Nereaguji na román, ale na naše filmové zpracování, po kterém ztrácím chuť k jeho četbě. Co mi vadí? Děj v žádném případě nevyžaduje sci-fi kulisy. Když odmyslíme „úžasný“ vynález na falšování důkazů (rád bych onu zhovadilost viděl fungovat v praxi), zmrazování delikventů (údajně z úsporných opatření) a úpravy mozku neagresivním směrem, příběh se mohl klidně odehrávat v současnosti, nic by se na jeho podstatě nezměnilo. Tuto skutečnost považuji za mimořádně závadnou a netoleruji ji v žádném SF díle. Zda Jurjev zmíněné scifoidní nápady použil v nějakém jiném a především lepším kontextu, to se nejspíše v dohledné době nedozvím, neb mi chybí chuť jít přesvědčit se o tom.

„MĚSÍC MÉHO ŽIVOTA“ – ONDŘEJ NEFF

Upozorňoval jsem v B-I na recenzi z Interkomu a šlo o ohlas pravdivý, jak jsem se přesvědčil. Jestliže hlavní hrdina nemá poznat svého nejlepšího přítele, pak autor musí udělat alespoň minimum pro ztížení identifikace v dané scéně. Tohle Neff neudělal. Na druhou stranu však nesouhlasím s další recenzi (tuším že z Ariadny), že Neffův román je plný šukání a hoven. Tak strašné to určitě nebylo, naopak. Jestliže se pely ódy na Zajdelův román „Vynález profesora Van Troffa“, pak Neffův je bezpochyby lepší. Román nahustil nápady od začátku do konce, jakoby šlo o povídku, ale bez očekávané ztráty přehledu v ději. Určitě si ho někdy znovu přečtu, což představuje dost dobrou vizitku.

„ROBOTI A ANDROIDI“ – REPREZENTATIVNÍ ANTOLOGIE

Jen heslovitě: G. Altov – Může stroj myslet? (duplicitní, vyšlo rozkouskovaně v časopisech), Asimovy povídky o robotech (rozvláčné, až k nečtení), H. W. Franke – Kyborg jménem Joe (vyjde v Bonsai, pro nás přeložil J. Peterka), Kmínek – Kam s ní? (perfektní!), Linstrom – Život jde dál (amatérské), E. Martin – Únos... (povídka nefunguje díky str. 554 a 555), K Steinmüller – Někdo to rád horké (odporné, nechápu důvod zařazení do výběru), J. H. Delaney a M. Stiegler – Valentina (zajímavé!), Neff – Tvář (!) Člověka (?) („závadu“ zjistili tak pozdě? – podezřelé, nepravděpodobné!), Lem – O princí... (prostě Lem je jednička), atd. Kniha je názornou ukázkou toho, že je těžké sestavit monotematický výběr i pro profíka, jakým je Ivo Železný.